

Но тѣ като че се побояха да отговорятъ. Само главниятъ редакторъ смѣнка нѣщо, като отвѣтъ на поздрава.

Николаевъ схвана тая демонстрация и застава, готовъ да напустне стаята. Но възмущението кипна въ него и той не стърпѣ да понесе тая обида. Съ насмѣшка додаде: — Вѣроятно, мълвата е подѣйствувала и тукъ, отъ гдѣто азъ очаквахъ подкрѣпа.

— Нѣма нужда отъ натяквания, Николаевъ, — жегнатъ заговори главниятъ редакторъ. Ти трѣбваше да дойдешъ тукъ да се разберемъ, а не . . .

— Азъ искахъ да се явя съ доказателства, — самоувѣрено отвърна Николаевъ и прѣдстави писмото, като скръсти на гърди ржцѣ, очаквайки да види ефекта.

Всички сбраха глави около главния редакторъ.

Настана мълчание, въ което се отгласяха само задъхани сумтения.

— Това е саморжчно писмо? — запита главниятъ редакторъ.

— Да! — отвърна кжсо Николаевъ.

— Това е отлично доказателство! — Ти си спасенъ, — наставнически забѣлѣжи главниятъ редакторъ.

А она съ чепатия носъ скочи, хвърли се върху Николаевъ и го разцѣлува.

— Избавенъ си, избавенъ си, Николаевъ, — възклищаваше плешавиятъ.

А съ това редакцията е избавена отъ неприятности.

— Ехъ, господа, — въздъхна Николаевъ, — каквато мъжа изпитахъ!

— Менъ ми бѣше чудно, — продължи главниятъ редакторъ, като те познавамъ, какъ тѣй да попаднешъ въ такава примка. И викахъ на другитѣ: не може да пропадне нашия Николаевъ! И ето, че се оправдаватъ думитѣ ми.

Слѣдъ тия думи той се спрѣ, изгледа пакъ писмото, сѣкашъ да се увѣри и додаде: — Тогава да го пратимъ за печатъ. Още въ утрѣшния брой да излѣзе.

— Именно, именно, — добавиха всички.

— Това е отлично! Саморжчно писмо! — Разсжждаваше главниятъ редакторъ. При това не е глупаво! Наистина: жена — и толкова умъ.

— Това е още единъ мотивъ. — добави брадясалиятъ юношъ, за оправдание на Николаева. Защото всѣки, който го прочете, ще види, че тя е една умна жена и че